CONVERSA SETMANAL

¿DONA'l seu permís, senyor Gregori?

— ¡Entra, home, entra!... ¿Are't ve el fer cumpliments?

— No, senyor; peró ja veurá, un hom ha de guardar les distàncies...

— ¡Qué dius, Nasi! ¿De quant ençà? ¿De qué ve això?

— De res, senyor Gregori, de res; dispensim.

— Alguna mosca t'ha picat.

— No senyor, ¡no!

— ¡I a mi que'm contes!...

— ¡Li dic que no!

— Doncs, ¿per qué aquets cumpliments? ¿No ets tú, qui fas gala de dir les coses clares? ¿No ets tú, qui pregones de sincer i franc?

— Es que are s'ha mal fixat, senyor Gregori...

— ¡I cál, si't coneixeré jo, Nasi!

— Es clar que'm coneix, i de dies!

— Per això que't conec m'ha cridat l'atenció el teu modo d'entrar d'avui, i les primeres paraules qu'has dit.

— Es que jo no'l voldria ofendre.

— ¡I en qué m'has d'ofendre, sant cristiá! ¿No hi ha prou franquesa entre'ls dos?

— Es que a voltes si un vol parlar amb sinceritat parla massa clar i..

— Es que tingues per ben entés, Nasi, que si no fossin a base de sinceritat i franquesa, jo seria el primer en no volguer sostenir aquestes converses; per això m'ha estranyat el teu modo d'entrar.

— *Bueno*, *bueno*, deixiu correr, no'n fassi cas, dispensim.

—Ja estás dispensat; ¿i que'm contes de nou?

— No sé res.

— Nasi!, Nasi!, no sembles el mateix. Tú no ets tú, Nasi. Això no es sinceritat ni franquesa.

— ¿Peró qué vol que hi fassi si avui no se res?

— Això no pot ser, es que vols fer-te pregar una mica.

— Si tant m'apura, ja'n se una de noticia i de lo que tothom s'esclama.

— Vinga, home, vinga.

— Que fa molta calor; que no's pot aguantar la caló que fá!

— ¡Nasi!

— Peró els pagesos diuen que necessariament, que indefectiblement, el temps canviará i vindrán plujes.

— Nasi!, Nasi!

— I jo també ho crec, que'l temps si no camvia hauria de camviar, perque aquest sol tot ho asseca.

— Nasi!, Nasi!, Nasi!

— ¿Doncs qué vol qué li digui?

— Mira, Nasi: em sembla que la calor t'ensopeig i'l sol se t'ha ficat al cap i deus tenir set,

— Set... per dir set... no; peró tinc la boca seca...

— Sí, home, sí; ja m'ho penso! Mira, anem cap al hort, que hi passará més fresca que aquí al despatx. Ens portarán un parell de cerveses ben fresques i ens les beurem asseguts a l'ombra.

— No está mal pensat.

— Anem, doncs, i ves rumiant quines noves saps.

— Es que avui no se res, senyor Gregori.

— No saps o no vols saber? Nasi, aquest posat no m'agrada.... ¿Estarem bé aquí?

— Si senyor, fa ombra i passa fresca.

—Acosta aquells balancins i seiem... Maria, apropa la tauleta; posa el servei a sobre... així. Are, Nasi, seu i esplicat.

La Veu del Vallès [1919], 15/6/1919, p. 7 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers